

Arrest

**nr. 341 037 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn en als minderjarige wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn vader X, op 5 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 29 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 december 2025.

Gelet op de beschikking van 31 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. J.J.G.S. (hierna: verzoeker) komt in september 2024 naar België. Hij dient als minderjarige, vertegenwoordigd door zijn vader, op 5 september 2024 een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als stiefkind van een vrouw met Belgische nationaliteit (de Belgische referentiepersoon), met wie zijn vader was getrouwd op 25 mei 2021. Op grond hiervan werd verzoekers vader in het bezit gesteld van een F-kaart. De aanvraag van verzoeker geschiedde op grond van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 februari 2025 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). In deze beslissing, die niet wordt aangevochten, kan worden gelezen: *“Betrokkene is niet door haar beide ouders vergezeld. Bijgevolg dient dhr. G.A., Y (...), vader van betrokkene, aan te tonen dat hij of over het recht van bewaring over betrokkene beschikt, of dat de andere houder van het recht op bewaring, zijnde mevr. T.S.Z. haar toestemming heeft gegeven. In dit kader werd een ‘notariële akte van machtiging’ dd. 04.05.2023 voorgelegd, alsook een schriftelijke verklaring dd. 04.06.2024, opgesteld door de moeder van betrokkene. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de notariële akte ondertussen achterhaald is. Er wordt een nieuwe schriftelijke verklaring voorgelegd van de moeder waarin er expliciet wordt aangehaald dat het kind voor maximum 90 dagen mag reizen naar België bij zijn vader in het kader van een familiaal bezoek. De toestemming wordt niet beschouwd als een afdoende toestemming van de afwezige ouder.”*

1.3. Op 1 april 2025 dient verzoeker een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw als stiefkind van de Belgische referentiepersoon

1.4. In het verzoekschrift kan worden gelezen dat verzoekers vader en de Belgische referentiepersoon uit elkaar gingen in juni 2025. De echtscheidingsprocedure zou zijn opgestart door de referentiepersoon.

1.5. Op 29 september 2025 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt al volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.04.2025 werd ingediend door:

Naam: [G.S.]

Voorna(a)m(en): [J.J.]

Nationaliteit: Cuba

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: Ciego de Avila

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene deed een aanvraag als stiefkind van mevrouw D.B., I.C. (RR ...) met Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt: 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd; (eigen onderlijning)

Uit het administratief dossier en uit het rijksregister blijkt dat er een einde werd gesteld aan de samenwoning tussen de vader van betrokkene, genaamde G.A., Y (...) en de referentiepersoon. Op 24.06.2025 werd de vader ingeschreven in het rijksregister op een ander adres, en de betrokkene woont sinds diezelfde datum samen met zijn vader, niet langer met de referentiepersoon. Gezien dit gegeven, kan niet worden vastgesteld dat betrokkene de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen en voldoet hij niet aan de hoger gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig

onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“Partijen zijn het erover eens dat moet worden afgestapt van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord en bepleiten hun standpunt over de grond van de zaak.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. in een enig middel werpt verzoeker de schending op van:

“- Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

- De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

- De artikelen 10, 12bis, 40ter en 62,§2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Artikel 22bis van de Grondwet

- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens - Artikel 24 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie

- De artikelen 3 en 10 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind”.

Hij betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel – Erkenning recht op gezinshereniging Verzoeker is de minderjarige zoon van een vreemdeling met onbeperkt verblijfsrecht in de zin van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 zoals van toepassing op het moment van de indiening van de aanvraag gezinshereniging : (...).

Overeenkomstig deze bepaling heeft verzoeker, als minderjarig kind van een vreemdeling met onbeperkt verblijfsrecht, recht op gezinshereniging. De aanvraag werd oorspronkelijk ingediend op grond van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 ten aanzien van verzoekers' stiefmoeder van Belgische nationaliteit. De bestreden beslissing weigert deze aanvraag omdat verzoeker niet langer een gezinscel vormt met zijn stiefmoeder in de zin van artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Zoals de bestreden beslissing zelf aanvoert, is verzoeker op een nieuw adres gaan samenwonen met zijn vader, ten aanzien van wie verzoeker eveneens een recht op gezinshereniging heeft. Dit recht werd in de bestreden beslissing echter niet erkend. De bestreden beslissing had, in plaats van de aanvraag te weigeren, ambtshalve de aanvraag van verzoeker moeten herkwalficeren. In een dossier waarbij het eveneens de herkwalficering van de juridische grondslag betrof, stelde Uw Raad in een recent arrest vast dat : “Het gegeven dat de aanvraag op gemeentelijk niveau als een gezinsherenigingsaanvraag als ascendent ‘ten laste’ (artikel 40bis van de vreemdelingenwet) werd gekwalificeerd, en niet als een aanvraag als ‘ander’ familielid dat wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging behoeft (artikel 47/1, 3°, van de vreemdelingenwet), verhindert de gemachtigde van de staatssecretaris niet om de aanvraag te herkwalficeren. De gemachtigde van de staatssecretaris had desnoods aan verzoeker verduidelijking moeten vragen (cf. RvS nr. 27 februari 2013, nr. 222.653)” (verzoeker benadrukt) De Raad van State oordeelde in het voormelde arrest nr.222.653 dat : “Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze moet informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, wordt in het bestreden arrest niet gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel steeds de plicht inhoudt om met de vreemdeling in overleg te treden 5 en ambtshalve alle nuttige inlichtingen op te vragen indien blijkt dat de tot dan toe ingediende stukken niet volstaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hoofdzakelijk tot de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel besloten omwille van het concrete gegeven dat verzoekers aanvraag, naast de attesten van een geschorste arts, ook medische attesten bevatte die weliswaar niet meer als actueel werden beschouwd maar waaruit een chronische kwaal bleek.” Volgens deze rechtspraak rust er op tegenpartij een verplichting om te herkwalficeren en/of verduidelijking te vragen aan verzoeker in bepaalde situaties. In casu beschikte tegenpartij reeds over de nodige elementen om de ingediende aanvraag op afdoende wijze te kunnen beoordelen in het licht van artikel 10 van de wet van 15.12.1980. De voorwaarden zijn namelijk gelijklopend in beide situaties. Indien bijkomende elementen alsnog noodzakelijk geweest waren, had tegenpartij deze kunnen opvragen. Bovendien kan tegenpartij niet beweren dat zij niet op de hoogte was van de omstandigheidsverandering aangezien de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat verzoeker samen met zijn vader verhuisd is naar de Lavendelstraat 23/b1 te 9400

Ninove. In deze omstandigheden schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de artikelen 10, 12bis, 40ter en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Tweede onderdeel – Het hoger belang van het kind Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het hoger belang van het kind in overweging genomen werd.

Artikel 12bis, §7 van de wet van 15.12.1980 stelt dat: § 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Dit principe wordt eveneens beschermd door artikel 22bis van de Grondwet, artikel 24 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM (EHRM, Abdi Ibrahim v. Norway, 10.12.2021, 15379/16 § 145). Het is in het hoger belang van verzoeker dat zijn recht op gezinshereniging erkend wordt. Door de aanvraag te weigeren zonder een herkwalificatie naar artikel 10 van de wet van 15.12.1980, weigert de bestreden beslissing verzoekers' recht op gezinshereniging zonder hiernaar een afdoend onderzoek te voeren. Dit schendt het principe van het hoger belang van het kind en het recht op gezinshereniging van het kind. Bovendien dwingt de bestreden beslissing verzoeker in een precaire juridische situatie. Zijn verblijfsrecht werd nog steeds niet toegekend waardoor zijn verblijf onstabiel en precair 6 blijft. Indien verzoeker een nieuwe aanvraag moet indienen, zal hij meer dan een jaar moeten wachten op een nieuwe beslissing. Op grond van artikel 10 en 12bis, §1, 3° zal verzoeker buitengewone omstandigheden moeten aantonen die de indiening van de aanvraag vanop Belgisch grondgebied rechtvaardigen. Tijdens de behandeling van de aanvraag – waarbij tegenpartij in principe eerst de ontvankelijkheid moet oordelen – zal verzoeker geen enkel ontvangstbewijs krijgen, noch een immatriculatieattest. In de praktijk beoordeelt tegenpartij de ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag tegelijkertijd, waardoor verzoekers meer dan een jaar zonder enig document verblijven. Nochtans rust er op de lidstaten een verplichting om de aanvragen gezinshereniging spoedig te behandelen. Zo stelt artikel 5.4 van richtlijn 2003/86/EU dat aanvragen gezinshereniging zo spoedig mogelijk behandeld moeten worden : 4. Zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek, stellen de bevoegde instanties van de lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, schriftelijk in kennis van de ten aanzien van hem genomen beslissing. Artikel 10 van het Kinderrechtenverdrag stelt dat: 1. In overeenstemming met de verplichting van de Staten die partij zijn krachtens artikel 9, eerste lid, worden aanvragen van een kind of van zijn ouders om een Staat die partij is, voor gezinshereniging binnen te gaan of te verlaten, door de Staten die partij zijn met welwillendheid, menselijkheid en spoed behandeld. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijke aanvraag geen nadelige gevolgen heeft voor de aanvragers of hun familieleden. In casu zou verzoeker, nog geen 12 jaar oud, meer dan een jaar zonder verblijfsrecht verblijven. Hij zou geen recht hebben op inschrijving bij de mutualiteit, wat hem in een precaire situatie plaatst. De bestreden beslissing veroorzaakt bij verzoeker een nadeel dat onverenigbaar is met het hoger belang van het kind. Om die redenen had tegenpartij de aanvraag ambtshalve moeten herkwalificeren op grond van artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Om die redenen schendt de bestreden beslissing de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15.12.1980, artikel 22bis van de Grondwet, artikel 24 van het Handvest en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in het licht van de artikelen 3 en 10 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind.”

3.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 40ter van de Vreemdelingenwet schendt.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. Ze motiveert aangaande de elementen die verzoekers zaak kenmerken

Verder toont verzoeker niet aan dat de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet, te meer daar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en dus kan worden geacht ze te begrijpen en te kennen. Deze kritiek wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. Verzoeker betwist in een eerste onderdeel van het middel de gemotiveerde kernvaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om in België het verblijfsrecht te verkrijgen op grond van gezinshereniging met een Belgische referentiepersoon. Kernpunt van verzoekers betoog is dat verweerder zijn aanvraag, gegrond op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in functie van de Belgische referentiepersoon, zelf ambts-halve had moeten herkwalficeren naar een aanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, in functie van zijn vader. Verweerder stelde immers zelf vast dat verzoeker samenwoont met zijn vader op een ander adres dat niet dat van de referentiepersoon is, zo betoogt verzoeker. Verweerder had volgens verzoeker ook bijkomende elementen of stukken bij hem kunnen opvragen als dit nodig was.

3.5. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog. Hij heeft een aanvraag ingediend als stiefzoon van de Belgische referentiepersoon op grond van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Hij was er dus toe gehouden aan te tonen dat hij voldeed aan de hoedanigheid om de gevraagde verblijfskaart in dit verband te verkrijgen. Indien zijn actuele toestand wijzigde, kwam het aan verzoeker toe om dit te signaleren aan verweerder. Het blijkt niet en verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om de wijziging in zijn toestand te signaleren aan verweerder en de juridische grondslag van zijn aanvraag te wijzigen naar artikel 10 van de Vreemdelingenwet in functie van een andere referentiepersoon (zijn vader) alsook om de nodige stukken hiervan bij te brengen, noch dat hij niet moest weten dat hij de wijziging in zijn toestand en ondersteunde stukken ervan moest bijbrengen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Verzoeker had daartoe zeker de mogelijkheid, aangezien de aanvraag dateert van 1 april 2025, de wijziging in de toestand (de Belgische referentiepersoon en zijn vader gaan uiteen en zijn vader gaat met hem wonen op een ander adres dan dat van de Belgische referentiepersoon) dateert van amper twee maanden later (1 juni en 24 juni 2025) en de bestreden beslissing slechts werd getroffen op 29 september 2025. De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop verzoeker zich beroept, rust ook op hem (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en hij heeft hieraan niet voldaan.

3.6. Verzoekers betoog klemt des te meer gezien verweerder zelf tot de vaststelling moest komen dat uit het rijksregister blijkt dat er een einde werd gesteld aan de samenwoning tussen verzoekers vader en de Belgische referentiepersoon. Op 24 juni 2025 werd verzoekers vader immers ingeschreven in het rijksregister op een ander adres, waar verzoeker sinds diezelfde datum met hem samenwoont en dus niet langer met de referentiepersoon. Gezien echter verzoeker helemaal niets signaleerde over deze fundamentele wijziging in zijn toestand en integendeel de in punt 1.3. bedoelde aanvraag onverminderd aanhield, kan de Raad het niet onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of een uiting van een manifeste appreciatiefout achten dat verweerder verzoekers aanvraag verder behandelt op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en op grond van de voormelde eigen vaststellingen deze aanvraag negatief beoordeelt.

3.7. Leidt niet tot een ander oordeel: verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad van State van 27 februari 2013. Deze zaak betrof een aanvraag die werd ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en waarbij er sprake was van een situatie van onoverkomelijke dwaling in hoofde van de aanvrager van een machtiging tot verblijf omwille van medische redenen, dit betreffende de levenslange schorsing van een geneesheer. Verweerder had op grond hiervan bijkomende medische attesten moeten opvragen bij de aanvrager of hem desgevallend voor een onderzoek moeten uitnodigen. In deze zaak was er echter geen sprake van een herkwalficatie van een aanvraag en in casu is er ook geen sprake van een situatie van onoverkomelijke dwaling.

3.8. Leidt evenmin tot een ander oordeel: een e-mail van de verzoekende partij gericht aan verweerder met de vraag om een herkwalficatie van zijn aanvraag door te voeren, dit nadat de bestreden beslissing werd getroffen. De verzoekende partij kan er trouwens niet onwetend van zijn dat verweerder op 6 november 2025 deze mail beantwoordde als volgt: *“In verband met uw verzoek, kunnen we hier niet op ingaan. De weigeringsbeslissing in kader van artikel 40ter werd genomen, de beslissing wordt niet ingetrokken daar deze weigeringsgrond nog steeds van toepassing is. De voorwaarden voor artikel 10bis, als uw cliënt hiervoor in aanmerking zou komen, zijn anders. Deze zullen moeten worden beoordeeld door de bevoegde dienst (art 10). Het staat uw cliënt vrij om deze aanvraag in te dienen.”*

Hetzelfde kan worden gezegd van een e-mail van “de ombudsman” van 22 april 2025, gericht aan de verzoekende partij, die vooreerst niet verzoekers zaak betreft en waarin enkel algemeen gewag wordt gemaakt van een achterstand in de behandeling van dossiers van de dienst gezinshereniging. Dit kan er niet toe leiden dat verzoeker wordt vrijgesteld van het indienen van een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Het eerste onderdeel van het middel waaraan verzoeker naast de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tevens een schending verbindt van *“het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de artikelen 10, 12bis, (...) en 62,§2 van de wet van 15.12.1980”* is derhalve niet gegrond.

3.10. In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat het hoger belang van het kind niet in rekening werd genomen, zoals bedoeld in artikel 12 bis, §7, van de Vreemdelingenwet en beschermd door artikel 22 bis van de Grondwet, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM.

3.11. De bestreden beslissing vormt geen toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en verweerder had dit ook niet moeten toepassen uit eigen beweging (cf. bespreking eerste onderdeel van het middel). Derhalve kan verzoeker niet dienstig de schending opwerpen van de voormelde bepaling noch van artikel 12 bis, §7 van de Vreemdelingenwet dat betrekking heeft op de behandeling van een aanvraag die werd ingediend op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

3.12. De bestreden beslissing vormt ook geen toepassing van Unierecht, zodat verzoeker niet dienstig de schending kan opwerpen van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

3.13. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd als een bepaling die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stelt (zie mutatis mutandis RvS 12 december 2019, nr. 246.382: *“Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en oeuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique.”*).

3.14. Vermits verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en hij dit ook niet betwist, kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er in dit verband nog op dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het belang van het kind, waarnaar ook artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag verwijst, geen 'troefkaart' kan zijn om elk kind tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk; *“while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, Berisha v. Switzerland, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children’s best interests to remain in Switzerland).”*).

3.15. Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat en ook niet met een dergelijke maatregel gepaard gaat. De bestreden beslissing leidt derhalve niet tot de stopzetting van welk gezins- of privéleven dan ook.

3.16. Bovendien kan verzoeker zelf ervoor zorgen dat zijn hoger belang en zijn aanspraken op een verblijfsrecht worden gehonoreerd door verweerder, door zelf een aanvraag gezinshereniging in te dienen op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Blijkens zijn verzoekschrift is hij op de hoogte van deze wetsbepaling en ook van de voorwaarden die in dit verband moeten worden vervuld. Verzoeker is van oordeel dat hij als minderjarig kind van een vreemdeling met een onbeperkt verblijfsrecht een recht op gezinshereniging heeft, maar het komt hem eerst toe een aanvraag in te dienen op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en stukken in te dienen waaruit blijkt dat hij aan de gestelde voorwaarden voldoet, met inbegrip van de voorwaarden opgenomen in artikel 12 bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet ,waarover verweerder dan zal oordelen.

3.17. Verzoeker is verder slecht geplaatst om zich te beklagen over een preciaire juridische situatie omdat zijn verblijfsrecht nog steeds niet werd toegekend. Zoals gezegd is het aan hem om een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet in te dienen. Ter terechtzitting blijkt dat dit nog steeds niet is geschied, zodat hij zelf zijn eigen preciaire juridische situatie verlengt.

3.18. Ten slotte bekritiseert verzoeker artikel 12 bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet dat vereist dat hij buitengewone omstandigheden moet aantonen om zijn aanvraag gezinshereniging met zijn vader in België in te dienen. De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van wetskritiek. Allezins vormt de bestreden beslissing zoals gezegd geen toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zodat verzoeker niet dienstig de schending kan opwerpen van deze bepaling, noch van artikel 12 bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet waaraan hij een schending van artikel 10 van het Kinderrechtenverdrag verbindt.

3.19. Het tweede onderdeel van het middel waaraan verzoeker de schending verbindt van *“de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15.12.1980, artikel 22bis van de Grondwet, artikel 24 van het Handvest en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in het licht van de artikelen 3 en 10 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind”* is bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Derhalve is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA